يو ځلې بيا په

دې لار راشه

محمد حنيف حيران

WWW.SAMSOOR.COM

د جنګ، سنګر، مورچل او توري په اړه ټپيزي

د آزادۍ جګړه اوږده شـــوه
لاړله ورځ راباندې شپه شوه
له هر ځای جوړه هديره شوه
که د زلمو نه پوره نه شـــوه
افغانستانه جينکــــــــۍ به دې ګټينه

پروت لکه ښځه په کاله شــــوې
نه د دغه نه د هغـــــــه شــــــوې
خاورې اېرې شولې نور څه شوې
که په مېوند کې شهيد نه شوې
خدايږو لاليه بې ننګـــۍ ته دې ساتينه

هره انجلۍ د وطن زوی کړې
ښه غيرتي يې ته رالوی کړې
په شهامت باندې يې پوی کړې
زلمو سنګر کې وينې توی کړې
پېغلې رندې کړې چې کونډۍ توب نه قبلوينه

اور به يې پور په کاله کړي
زور د د ښمن به ژر اوبه کړي
له وينو ډکه به يې خوله کړي
جانان به ولې توره نه کړي
تر نيمايي مورچله زه ورسره ځمه

په عزت لاړو رسوا راغی
ډک ملا بند تر ملا راغی
په ټيټو سترګو تر ما راغی
جانان له جنګ نه په شا راغی
په پروني ورکړې خوله پښېمانه يمه

په دښمنانو باندې برید که
ختم د وخت هر یو یزید که
وطن دې پیر ځان دې مرید که
ته په سنګر کې ځان شهید که
زه به سور شال ستا په مزار وغوړومه

چې ګردنۍ یې تر ملا ده
چې یې په لاسو کې سلا ده
په دښمن جوړه یې غوغا ده
زما خولګۍ د هغه چا ده
چې غلامۍ ته یې طلاق ورکړی وینه

ورک شه میراث او ورکې شومې
د برې لار کې ډېرې لومې
شته دي ازغي او هم پېچومې
تورې وهه برې به مومې
که برې نه وي ځوانان تل په تورو مرینه

په سرو لمبو باندې ګډیږي
له خپله سره پرې تیریږي
سل وارې مري خو ژوندی کیږي
په مورچل هغه سرې خیږي
چې یا مین وي یا یې پېغله ناسته وینه

وینو له دارو فوارې کړې
لوړې ژورې یې پرې سرې کړې
ځوږ د سلګیو آذانګې کړې
ټوپکو بیا غاړې کړې کړې
ګولیو یوړل د ځوانانو لړمونونه

ځوږ د سلګیو پورته کیږي
د زمکې سر واړه خوځیږي

نجونې په زړه کې هو سيږي
چې ډول وهي ځوانان ګډيږي
يا به لښکر وي يا غدۍ د ژنيو وينه

بند او زندان مې ماتوای شو
بار مې د غشو په سر وړای شو
سر مې دښمن نه پريکوای شو
که جنګ د تورو وای ما کړای شو
د نصيب جنګ دی وار خطا ولاړه يمه

د سفر او مسافر په اړه ټپيزې

خدای خبر نن ولې ړنده شـــوم
ښه وينښه ناسته وم ويده شوم
تا ته د رتلم ځانته ستنه شوم
په سفر تلې درجګه نه شوم
ما دې خدای شله کړي په دواړه ځنګنونه

په خپل ښايست دې ورحمېږه
ډېره مې ځنګ ته مه ودرېـــږه
راته په سترګو کې موسېــــږه

بند په بند مه رانــــه تاو یــــږه
که مسافر شوم بیا به نه درځي خوبونه

ژوندی دې غوا ړمه له خدایه
د سفر لوری دې رابنایه
ته که نږدې ځې او که ورایه
چې چېرې ځې حال راته وایه
چې دې خالي دربار ته نه کړم سلامونه

عمر به دغسې خپل ډېر کړم
یو څه موده به دې پاک هېر کړم
زړه به په پړو کې راګېر کړم
یو کال به بل وطن کې تېر کړم
چې ستا د حُسن دوران تېرشي رابه شمه
• *************

ژوندی دې غوا ړمه له خدایه
د سفر لوری دې رابنایه
ته که نږدې ځې او که ورایه
چې چېرې ځې حال راته وایه
چې دې خالي دربار ته نه کړم سلامونه
چې یې په ناز رالویولې

اخر دې وکړې کانې خپلې

الله دې مړه که نازولې

چې مسافر په کانو ولې

جینۍ لمن به دې خدای نه زرغونوینه

مسافري په ښه زړه وکه
شپه ورځ په ځان باندې يوه که
زړه کې د ياد بله ډېوه که
ته په لو ستلو صرفه مه که
نجونو پېغور راکړ چې يار دې امي شونه

ما ويل رخصت به رانه غواړې
د پالنګ سر ته به ولاړ يې
جګې به يو سو سره غاړې
ارمان مې دادی رانه لاړې
ولې مې ټينګ په غېږ کې نه نيوې مينه

په نه خبره مرور دی
چرته به وي اوس مسافر دی
ما پرې د ځانه ډېر باور دی
يار مې د بنو سوداګر دی
ماته به راوړي بنوخي د خيال شالونه

د خدای د نور يوه جلوه يې
په کايناتو راخوره يې
تل مې په زړه کې راسره يې
ته به د کوم وطن ډېوه يې
زه د هجران په تورږمۍ کې ناسته يمه

امبار دې خاورې په وعده کړې
ما درته څو پېرې په شپه کړې
ما ويل چې ته به داسې نه کړې
ماته دې لږې شپې وعده کړې
تا د راحت په غونډۍ واړول کلونه

که يې رېبار که بې رېبار وي
څوک چې په عشق کې وفادار وي
ورځې که سپينې چرې لار وي

یار په دکن د سرې یار وي
ته له وړې غوندۍ پناه شوې هېر دې کړمه

څه به کوم نصیب مې خوار دی
زړه مې بې ننګ سره ایسار دی
که یې پرېږدم له خدایه ډار دی
سبا مې بیا د کډو وار دی
په سر به پنډې چلوم په زړه غمونه

د سپینلي، کوډو، تاویذونو او زلفو په اړه ټپیزې

ځان سپېلنی او ما مجمـر که
ځان دې له ځانه رابـــــهر که
خلاص دې په دې خبره سر که
جانانه ما د ځـــان نوکـــر که
تاته کاته به په تنخا حســـــابومـــــــه

زما پر مینه باور نه کړې
کومه چاره مې دلبر نه کړې
خدای دې راپېښ چرته شر نه کړي
په ما یې کوډې اثر نه کړې
ما هندوانۍ کوډې په خوله خوړلې دینه

که مې ژړا که واوېلا ده
تا ته مې تل په خوله دعا ده
څه لېونۍ برخه زما ده
په ما دې کړې څه بلا ده
په مخ مې غبرګې اوښکې ځي خوله درکومه

مینه کې ډېر دې تاواني شوم
د ښکلا جال کې دې بندي شوم
ښکاري چې عمر زنداني شوم
ستا په دالان کې اثرې شوم
اوس راته دود کړه د غونچو څڼو سرونه

نه یې افسوس نه اسوېلی کړ
په دښمنانو یې غورځی کړ
د تورې وار یې پرې لومړی کړ
ما سپېلنی ورته لوګی کړ
یار مې د تورو په مېدان کې لوبېدنه

دا تورې زلفې مې زېندۍ شوې
چاپېره تاو مې له مرۍ شوې
له ډېره غمه مې سلګۍ شوې
کلي په کلي مې بدۍ شوې
ما زورور کلي ته تېره کړې چې مرمه

اوښکې مې تلې جنازې نه شوې
شونډې مې وچې لندې نه شوې
خیال کې تر دې رانیږدې نه شوې
زلفې مې تاو کړې کږې نه شوې
د مســـا پر لالي پـــه سر و وېـــرېد مه

که مې ښایست د ښاپېرۍ دی
اواز مې تللی د ځوانۍ دی
شکر چې زړه مې د زمرۍ دی
د زلفو تار په زر روپۍ دی
زه یې د یار سترګو ته ټولې لوګی کړمه

جینۍ له قهره تکه سره شوه
ښکلې ښایسته لکه منه شوه
تاو لکه شنه سره زرغونه شوه
په تناره لمبه کړه شوه
تر شا یې وسول د اوږدو زلفو سرونه

خلک خو وایي شـهزادګۍ ده
ښایست یې ټول د ښاپېرۍ ده
زه وایم نه ښکلې کـــوچۍ ده
دا سپینه ټنډه دې غونډۍ ده
دا تورې زلفې دې رمـــې پرې پنډې دینه

ورځ به ماښام شي بیا به شپه شي
شپه به له کاله پرې اوږده شي
ورته به ګرانه ګوزاره شي
جانان چې ځي په مخ دې ښه شي
زړه یې زما په زلفو بند دی رابه شینه

ژوند لکه ډک د میو جام دی
د هلکانو نوم بدنام دی
څه وکړم عمر مې ډېر خام دی
د طالبانو سخت نظام دی
چپه کاکل تر خولۍ لاندې ګرځومه

د مرګ او ناروغیو په اړه ټپیزې

خیر دې که عمر دې خپل لنډ که
تا خو به تل د نیـــــکۍ پنډ که
چا پرښتې درته ځان خـــــنډ که
په تورو خاورې کې دې ځنډ که
وړکیه ! خوشال یې که رخصت نه درکوینه

چې مې له غمه مړ یار نه دی

پاتې مې هیڅ پرې اتبار نه دی

کړی تر دې مې اظهار نه دی

زما یې علم په کار نه دی

د اباسین څپې یې یوسه کتابونه

ګرانه مرګی دې رانه هېر شه
عمر دې شګو غوندې ډېر شه
لکه د شپول رانه چاپـــېر شه
ته له خروړي سپي راتېر شـــــه
له دغې سپینې خولې به زه درتېره شمه

که په یارۍ نه یې پښېمانه

حال مې نو څه پوښتې له مانه

ناري مې لاړې تر اسمانه

دیدن ته ژر راشه جانانه

د نړېدلي پانړ په سر ولاړه یمه

مرګ د هر چا په کور مېلمه دی
که دې زړه دی که دې زړه نه دی
کار پکې جوړ د بېلتانه دی
په دې خبره مې زړه ښه دی
چې ښایسته بد رنګ به ټول خاورو ته ځونه

له دې نه وراندې مې ژوند ښه و
کورکی رنګ د بېلتانه و
غم به د مرګ په خوب ویده و
اول مې فکر درته نه و
اوس مې د زړه ستنې کږې درپسې دینه

ښه هر چا ته دا خواري ده
که څوک بوډا یا یې ځواني ده
سخته د مرګ بلا بدي ده
د ځواني مرګ د شهیدي ده
لکه په زیړو ګلو رنګ شي د ېوالونه

دا رڼا ورځ درباندې شپه شه
په مخ راماته دې خوله شه
درخخه پاتې قافله شه
د بهیره اوښه دې مړه شه
چې ورته کېنې ګوندې زه دریاده شمه

که بې وسي که مجبوري وي
مینه په کار د یوه سړي وي

ورک شه هغه چې بازاري وي
د نجونو زړونه فولادي وي
یو یار یې مړ شي بل ته سترګې توروینه.

ښه دې تر دې زندګي مه شه
پېښه د مرګ رسوایي مه شه
کمه تر دې دې نیستي مه شه
مساپري دې روزي مه شه
زه دې په سپینه خوله ویده پرېښې ومه

په دښمنانو باندې برید که
ختم د وخت هر یو یزید که
وطن دې پیر ځان دې مرید که
ته په سنګر کې ځان شهید که
زه به سور شال ستا په مزار وغوړومه

ورک شه مېراث او ورکې شومې
د برې لار کې ډېرې لومې
شته دي ازغي او هم پېچومې
توري وهه برې به مومې
که برې نه وي ځوانان تل په تورو مرینه

وینو له دارو فواري کړې
لوړې ژورې یې پرې سرې کړې
ځوړې د سلګیو آذانګې کړې
ټوپکو بیا غاړې کږې کړې
ګولیو یوړل د ځوانانو لړمونونه

که به مې هر څو مره زړه ښه که
خو په ژړا به مې اوبه که
ما یې هوس د ژوندانه که

جانان په ګور کې ارمان وکه
په ما را ړنګه شوه د تورو خاورو خونه

څو جنازه يې ګور ته لېږدئ
سر ته يې څنې کړئ سرو بړدئ
يو څو شپې يې نور هم پرېږدئ
کټ يې په لوړه غونډۍ کېږدئ
وړې خانخېلې به يې ستر ماتوينه

په ښو يارانو تل نازېږئ
د يو بل زړونو کې اوسېږئ
په خوښي خوښ په غم غمېږئ
ملګرو يو تر بل ځارېږئ
ما د مجلس ياران لېدل چې خاورې شونه

تک سور تنور دې چاپېرچل که
په مخ را خور دې تور وربــل که
رنګ دې د ټـــول کلي بدل که
د کلي منځ کې دې اور بـــل که
روغ ترې تېرېږي رنځور ځان پرې تودوينه

زړه مې نرى نرى خـــــوږېږي

وخت له خپل ځايه نه خوځېږي
دا ستا جفا راتــه يادېـــــږي
رنګ مې په تا پـــسې زېړېږي
خلکو ته وايم چې زيړي وهلى يمـــه.

ما مې د يار له سره ځار کې
هغه چې درومي ما يې لار کې
ښخ د ښېلتون سترګو کې خار کې
چې يار مې مري لالا بېمار کې
چې د لالا په بانه يار ته وژاړمه

شېبه شېبه ولې قتلېږي
لکه د شمعې ويلې کېږي
پوهېږم څه ته هوسېږې
که په ښايست مې خفه کېږې
نور به د زمکې خوب کوم چې ژېړه شمه

د زيارت مالګه له مور غواړي
ځان په شړې کې رانغــــاړي
د لېوني په څېر ځـــان داړي
هلک موچۍ چيچلــى ژاړي
جينۍ ښامار خوړلې شنه له خندا شينه.

د ښېرا ، ازار او موذي په اړه ټپيزې

ښه دې تر دې زندګي مه شه
پېښه د مرګ رسوايي مه شه
کمه تر دې دې نيستي مه شه
مساپري دې روزي مه شه
زه دې په سپينه خوله ويده پرېښې ومه

په دوارو سترګو مې ړنـده کې
له دې نه ښه ده چې مې مړه کې
يا مې د پلار په کــور زړه کې
د بهيرزن ښځه مــې مـــه کې
سره ډوډۍ خوري سر په تـيرې لګوينه

دا رڼا ورځ دربانديې شپه شه
په مخ راماته دې خــوله شه
درځخه پاتې قــافــله شـــه
د بهيره اوښـــه دې مړه شـــه
چې ورته کېنې ګوندې زه درياده شمه

پاتې زما تر دې ښېرې شـــې
وروسته تر دې ابرې ابرې شې

نه د حُجرې نه د دېرې شـــــې
چیلمه مات ټوټې ټوټې شـــې
مین په ما دی غم په تا غلــطوینــــــــــــه

د پښتونخوا زړه بختوره
عظمت دې ډېر دی تر خیبره
ځوانان دې واړه کړل بې سره
آخر به وران شې پېښوره
د ننګرهار جونې ښېرې درته کوینه

واړه ښایسته د ګل په څېر کې
هر یو مین ته یې بې شمېر کې
د هر چا زړه ته یې ورتېر کې
خدایه ښایسته په دنیا ډېر کې
که یاري نکړي تش دیدن یې خوند کوینه

هره انجلۍ د وطن زوی کړې
ښه غیرتي یې ته رالوی کړې
په شهامت باندې یې پوی کړې
زلمو سنګر کې وینې توی کړې
پېغلې رندې کړې چې کونډ توب نه قبلوینه

مات به د عشق نور کچکول کړم
تاو به له زړه د صبر شپــول کړم
مینه به پس دې په تــــول کـــړم
زرې زرې زړه به راټـــول کـــړم
بیا به په نوم د یارانـــې ســـړی رټمـــه

د ګوتو څوکو باندې لاړه
کاینات ګوري ورته واړه
ویې ترل لاســــونه دواړه

پورې لیلا په لمونځ ولاړه
قبول یې مه کړې تور وربل پر خاورو ږدینه

چې مې له غمه مړ یار نه دی

پاتې مې هیڅ پرې اتبار نه دی

کړی تر دې مې اظهار نه دی

زما یې علم په کار نه دی

د اباسین څپې یې یو سه کتابونه

درته راغلی یم په مینه
د زړه په سر مې ټوله وینه
نور یې پرېږده چې هر څه وینه
ولې مې نه وړې اباسینه
له شودو سپینه دې په سر روانه یمه

ژوند ته مې نور هم جوړ فسات وای
د ګلو باغ مې دې میرات وای
نه مې غوښتل چې ژوند مې زیات وای
قلم ځنځیر وای مابه مات وای
په قلمي ځنځیر ویلي دي مېخونه.

شونډې مې ګوره وچې سپورې
خوښـــې مـــې نه وایي ننګورې
ډوډی، دې څه باندې کړه پورې
توتان پا خـــه ګورګورې تورې
زه د موذي د ســو کړک څـــه پروا لرمه.

په ستمونو کې ناکام شول
ظلم و ستم باندې بدنام شول
ځوړند په دار لکه صدام شول
چا راته ویل موذیان تمام شوله
زما د برخې موذي شته ما ځوروينه

ستا به شمله ستا به پټکی شم
زه به دې مینه شم زړګی شم
تاته به ګل بل ته ازغی شم
د ربابه به دې ځونډی شم
چې ورمې نه کړې بازینګرو په لاسونه

اوتر اوتره پورې لاړم
تر هره دره پورې لاړم
سپېره خیبره پورې لاړم
تر پېښوره پورې لاړم
چې چېرته چتې دي موذیان یې زړوينه

د مرګ په خوب باندې ویده دی
پوی په رموز د مینې نه دی
له دې نه بد ژوندون نور څه دی
له موذيګي نه ماشی ښه دی
چې نیمه شي لټ په لټ مې اړوينه

له ازغو ډکه زما غېږه ده
مورکۍ دې نوره مه رالېږه ده
په زړه دې غټه تیره کېږه ده
د جګې تیږې ناستی پرېږه ده
ځان به اوبه کې ما به نه مومې مینه

د یار، یاري، اشنا او جانان ټپیزې

اشنا دې یو خو وفادار وي
نه چې د سلو تنو یار وي
چې دې سبا په اوږو بار وي
د یو زړګي نه بل ته لار وي
چې زما خوښ یې ستا به ولې بد ا ښسمه

زړه مې بې ځایه اوس درزا کړي

خدای به یې یوه ورځ راپخلا کړي

دغو مره ناز خو به اشنا کړي

یارانه هله خوند پیدا کړي

چې کله کله جدایي پکې راځینه

خدای خبر څومره بې وفا یې

چې نه پر ځان یې نه پر ما یې

خدایزده د چا پر مینه پایې

په لوړو غرو رانه پناه یې

اوس مې که یار یې نو رالېږه سلامونه

نور جګېدای نه شـــم له ځایه
بس یادوم به یې له ورایـــــه
شپه ورځ یې غواړمه له خدایه
په ښکلي یار مې سلام وایـــه
د غریبۍ مې ورته مه وایـــه حالـــونه

خوښه په دې یم چې ژوندی دی
څو که نادان دې لـــېونی دی
زما په ټول جهان کـــې دی دی
یار مې د زړه په سر ازغی دی
نه یې ایستی شم نه یې درد زغملی شمه

مین سړی ډېره خطـــا کړي
په بېلتـــانه کې چې ژړا کړي
ځان په تمام جهان رسوا کړي
یارانه هله خوند پیدا کړي
چې کله کله جدایي پکې راځینـــــــه

په زړه سوری پرهار دې زه یم
نهیـــــلی زه، آزار دې زه یـــم
بیا هم د غم غمخوار دې زه یم
د تهمتـــونو یار دې زه یـــم
د پټاسو د سمال دې بر کلي تـــه ځینه

زړه دې د غره په شانې بار که
لکه فرهاد غرونه هـــوار که
جوړه د هر چا زړه کې لار که
دنیا د یـــار له ســره ځار که

دنیا به تل وي یاران کلـــه کله وینه

په ژوندانه به خـوار و زار وي
تل به په غم کې را ایســار وي
بس ګیله من به له خپل یار وي
که د چا روغ زړګی په کار وي
زمـا دې واوري یارانه دې نــه کوینـــه

اوســـم یې تل په انتـــظار کې
فرش به بانـــــه کړم ورته لار کې
کیسې یې خوند کړي په تلوار کې
ما له کوچنـــي رېباره ځار کې
د یــار یوه خــبره دوه واري کوینه

واورې وریږي موســم یخ دی
چرته به وي زړه کې مې ښخ دی
زما په دې باندې ډېر خوښ دی
د یار مې چوخي چوخي مخ دی
چې لړه لویه شم غـــمي به پکې ږدمـه

ښه په جـــذبې مې ورته ووې
د سپیني خولې مې ورته ووې
د یوې وعـــدې مې ورته ووې
د یارانـــې مـــې ورتـــه ووې
جینۍ ورړه وه رنګ یـــې زېړ وتښتېدنه

ما خو که کړله ما لـــه زړه کړه
هره چاره مې ستا په خوله کړه
تا هغه لوظ وعده د ځـــه کړه؟
یاري خو تا کړه ما خو نـــکړه
اوس یې چې لنډه پرې کوې ژړا راځینه

په دې خو نه چې د بل چا دی
زما له غـــــم نه بې پروا دی

که په روا یــــا نــــا روا دی
جانان زما په ســــر باچا دی
که لاس ترې واخلم د دوهی ملنګ به شینه

لکه غمونه د جهان دي
ستوري شمارل د ټول اسمان دي
پکې دردونه پریمان دي
د یارانې کول اسان دي
جانانه ګرانه ده د یار د زړه ساتنه

اول دې زړه سره سلا کړه
که یاري کړې یاري صفا کړه
مه یې په ډار مه یې په غلا کړه
ماته پرېکړې ځواب راکه
زه دې د بل له یارانې ایستلی یمه

بېړې د صبر مې ډوبیږي
ورځ چې په ورځ پسې تېریږي
زړه مې پر تا لا مینیږي
ستا یارانې ته مې زړه کیږي
خو نا چاري مې پر خوله ایښې دي لاسونه

لکه غمونه د جهان دي
ستوري شمارل د ټول اسمان دي
پکې دردونه پریمان دي
د یارانې کول اسان دي
جانانه ګرانه ده د یار د زړه ساتنه

اول دې زړه سره سلا کړه
که یاري کړې یاري صفا کړه
مه یې په ډار مه یې په غلا کړه

ماته پرېکړی ځواب راکه
زه دې د بل له یارانې ایستلی یمه

ببری د صبر مې ډوبیږي
ورځ چې په ورځ پسې تېرېږي
زړه مې پر تا لا مینېږي
ستا یارانې ته مې زړه کیږي
خو نا چاري مې پر خوله ایښي دي لاسونه

په ښو یارانو افتخار که
زړه دې لېمڅی ورته هوار که
په یارانه یې اعتبار که
دنیا د یار له سره ځار که
دنیا به تل وي یاران کله کله وینه

په تورو غرونو ډلی راغله
له ډېره غمه سلګی راغله
نوره مې ساه تر مری راغله
د اسمان منځ ته سپوږمی راغله
بې یاره خوب نه وي که ماته نه راځینه

له یارانې مې په شا نشې
چې راته سر په ښېرا نشې
په دې کیسه وار خطا نشې
چې په کور نه وم ته را نشې
درته به لار په بڼو څوک جارو کوینه

اخ څومره بد یم څومره ښــــه یم
ستا د پېښو خاورې یم رانجه یم
په زړه سوری دې ببلتانه یـــم
کله به یم کله بـــه نـــه یـــم
زما یاري په رنګه مه شمېره مېېـــــــــــنه

په ښو یارانو تل نازېږئ
د یو بل زړونو کې اوسېږئ
په خوښي خوښ په غم غمېږئ
ملګرو یو تر بل ځارېږئ
ما د مجلس یاران لېدل چې خاورې شونه

د بې رخۍ تله درنه شـــوه
په غم ککړه دوستانه شوه
تر خپل مطلبه یارانه شـوه
عالمه ټګه زمانه شـــــوه
یار ته لستوڼي ورکوي منګول ساتینه

د بېلتون، هجران او جدايي ټپیزې

زړه مې بې ځایه اوس درزا کړي
خدای به يې يوه راپخلا کړي
د غومره نازه خو به اشنا کړي
یارانه هله خوند پیدا کړي
چې کله کله جدايي پکې راځینه

د بېلتانه ظالم حملې وې

ته رانه تلې زما ګېلې وې

ښنګه اشنا خولې خولې وې

پرون لا دا مهال دلې وې

نن به دې تورې زلفې چرته باد وهینه

دنیا کې بد ژوند د هجـران دی
که څوک هندو که مسلمان دی
دا عقیده دا مې ایـــمان دی
بې د جانانه عمر ګـــران دی
په دریابونو کرښې چا راښکلــــــې دینه

له دې نه وړاندې مې ژوند ښه و
کورکـی رنــګ د بېلتــانــه و
غم به د مرګ په خوب ویـــده و
اول مـــې فــــکر درتــه نــه و
اوس مې د زړه ستنې کړې درپسې دینه

هسې به ځان لره غـــم ډېر کړم
په تش هوس به عمـــر تېر کړم
په مصیبت کې به ځان ګېر کړم
که د شودو لـــښتي ورتېر کړم
خزان ځپلی باغ مې نه نیـــسي ګلونه

دنیا کې بد ژوند د بېلتون دی
هر یو مین ته زړه چاودون دی
ځار له وصاله تول سکون دی
نن مې د یار پر لوري یون دی
خدایه رالنډ کړې دا د مځکې تناوونه

که شازادګۍ که ښاپېرۍ یم
څو مره سپېره په دنیاګۍ یم
په چا ویاړم؟ لېونۍ یم
وروړ مې ټوپک زه یې ګولۍ یم
په تورو غرو مې اړوي ژړا راځینه

زما درکړې مینه راکه
زما د حُسن حق ادا که
مرور خیال مې راپخلا که
د سترګو ټول نظر پما که
لکه ویشتلې مرغۍ بېله ناسته یمه

د عاشقانو دې خدای مل شي
د بېلتانه په ژرنده دل شي
له روغ سرې نه جوړ پاګل شي
لرګي چې دوه شي اورې پرې بل شي
بېګاه په ما غریب یو ازې بلېدنه

مرور یاره راپخلا شـــــه
لږ مې زخمي زړه ته دوا شه
د هجر شپو ته لږ رڼا شـــه
یو ځلې بیا په دې لار راشه
په پخوانو پلونو دې پرېوتل ګردونـــــــه

کاش چې زما په څېر دې زړه وای
بـــس لکه موم لکـــه اوبـه وای
غټ دومره ډېر لکـــه د غره وای
یا مو لـــیدلي ســره نـــه وای
یا مو دا ټـول عمر په یو ځای وای میـــــنه

کلی مالت دې لیدی نه شم
رسم و رواج نه وتی نه شم

غم نه دې نور لېونی نه شم
کور ته له شرمه د رتلی نه شم
لرې پوښتنه له ورو ورکیو کومه

له یارانې نه مې منکر شو
په اوتو بوتو باندې سر شو
په غمازانو جوړ اختر شو
یار مې په کټ کې مرور شو
د زنې سر پسې چاپېره ګرځومه

زړګی مې وینې شو اوبه شو
زره زره له بېلتانه شو
په کار مې رانغلو د غله شو
آرام د زړه مې پرې ونه شو
که مې له سترګو نه سرې وینې تویومه

مینه د سترګو طراوت دی
عشق یو سپېڅلی بغاوت دی
حیف چې بېلتون لوی مصیبت دی
په جینکو کې دا عادت دی
لوګی بانه کړي ژړا یار پسې کوینه.

ځوک چې مین شي نو پاګل شي
له خپل حالت ځـــخه بدل شـــي
خس يې په ګيره کې وي غل شي
زما په سترګو کـــې دې ګل شي
که زه به يې ستا پـــه مينه بل ته غږومه

ژړا د زړه خنـدل د سترګو
دعا د زړه کنځل د سترګو
ګناه د زړه ژړل د ســـترګو
مينه د زړه ليدل د ســترګو
لاس اچول خو د کم عقلو خـــلکو وينــــه

سترګې له سترګو نه شـــرميږي
زړه دې د سکور غوندې توريږي
ياري نو داســې کله کيــــــږي
مينه دې ورځ په ورځ کميــــږي
ښکاري زما له ياراني اخلې لاســــونه

چې مين نه وي نو به ځـه که
په بې غمۍ دې ځان اوبه که
بچ دې له درده ځنـــې زړه که
لا مين نه يې ښه خـوب وکه
که خدای مين کړې بيا به نه درځي خوبونه

وړاندې تر تا چې زه مين وم

د ډېرو خلکو به دښمن وم

بيا هم کامياب وم بريمن وم

زه د سپندونو لامبوزن وم

په تا مين شوم د ويالو اوبه مې وړينه

ته هسې وایې چې ګنډه پر دی
داسې خو مه وایه چې تېر دی
د مینې عمر مولا ډېـــرٍ دی
اول اول و ، اوس اخـــــر دی
اول که نه و اوس میـــن درباندې یمــــه

ما درته نه ویل چې دعا کړه
هله شه مور پلار یې رضا کړه
اوس مه ازار کړه مه ښېرا کړه
مورې بوړی ټوپک مې راکړه
په ما مینه نجـــلۍ بل ته ورکوینــــــه

چې مین نه وي نو به څـه که
په بې غمۍ دې ځان اوبه که
بچ دې له درده ځنـــې زړه که
لا مین نه یې ښه خـوب وکه
که خدای مین کړې بیا به نه درځي خوبونه

تا چې د حسن ځان نوکر کړ
ځان ته دې پېښن پخپله شر کړ
کلی دې ټول په ځان خبر کړ
جانانه ښه شوه ټس مې در کړ
ته مې مین کړې زۀ کراره کېنا ستمه

روح د مین پسې تو سیږي
ګلان په بوټو کې رژیږي
لکه ږلۍ پر زړه وریـــږي
خندا له تا سره ښایـــیږي
چې اننګي درته څلور ترازې کړینه

زما غریب پکـــــــې تاوان دی
نن شپه که زمکه که اسمان دی
بس خو رڼا یې ټول جهـــــان دی

سپوږمۍ پر ما دې څه احسان دی
د کوکۍ غل یم د بلۍ ســــیوري کې ځمه

لکه نینـــه داســــې ورتېږم
د مینې اور کې دې سوځېږم
یاره نه مـــرم او نـــه رغېږم
په لاره ځم ټوله شرنګـــېږم
ستا د تهمت ځنځیر په غاړه ګرځومه

پوی شوم اشنا څومره سپېره یم
ستا د پښو خاورې یم رانجنه یم
که هر څۀ یمه، هیڅه نه یم
د تهمتونو یار دې زه یم
د پټاسو دسمال دې بر کلي ته ځینه

ته وا په مینه د دوی پایي
ښایي که نه ورسره ښایي
ورته له مینې لالا وایي
چې خوېندې کیني ورونه ستایي
چې ورونه کیني خوېندې بل ته ورکوینه

په صبرولو نه صبریـــــږي
زړه د مین په اور سوزېږي
په دریابونو ورګډیــــږي
نری نری باران وریـــږي
جنۍ پایڅې راجګوي یار ته ورځینه

ګوره د پور خبره نه ده
دا د پېغور خبره نه ده
د سپین او تور خبره نه ده
مینه د زور خبره نه ده
که زړه دې نه وي بیا دې نه مجبورومه

د پېغلتوب، ځواني او ښکلا په اړه ټپیزې

زړه مې ډېره وي او به شي
واړه خواږه راته تراخه شي
ګرم خواږه رانه ساړه شي
چې پېغلتوب مې را په زړه شي
کنډول مې هېر شي په شکاره کې خوشتومه

خپل پېغلتوب به ترېنه ځار کړم
ورته به سترګو کې اظهار کړم
نور به مې هر هوس په دار کړم
د طالبانو میر به یار کړم
تر کندهاره به مې ټول لېورونه وینه

نن يې په سترګو اظهار نه که
نن مې د يار زړګی او به که
نن مې پخپله زړګی ښه که
د مینې تول مو سره وکه
په يار يوه ګوته زه زياته وختمه

چې پر کاله وه نو چا څۀ کړه
کومه چاره يې چا په زړه کړه
تل يې سودا د ژوندانه کړه
د نجونو ميره يې واده کړه
اوس به په سرو ګوتو نو څوک چمبه وهينه.

ښکاري په زړه باندې ډېر کلک دی
ځکه خوراک يې وچ ســوکړک دی
په خوله خو نه ده چې چــابک دی
پلار يې د ټول کلي مــــلک دی
لور يې د سوال په رنجو سترګې توروينــه

شپې د مرګ دې نه وي لنډې
وهم دې شپې او ورځې منډې
وهي دې خلک په ما ملنـــډې
خدای دې زما که غونډې منډې
په سر به پنډې چلوم تابه ساتمــــــــــه

دنګه ځواني زما د خــوښـــې
د ياراني دې ټـــولې نـــښې
درپسې ويلې مې شوې غوښې
زما خــالــونه دا ستـــا زخې
زما خو خوښ يې وايه تاتــه څنـــګه يمــه

په دې خو نه چې د بل چا دی
زما له غــــم نه بې پروا دی
که په روا يـــا نـــا روا دی
جانان زما په ســـر باچا دی
که لاس ترې واخلم د دوهې ملنګ به شينه

په محبت کې څو مره زور دی
څه وکړم ماته خو پېغور دی
کلی وطن راته سور اور دی
د يار مې پېغله خور په کور ده
نيستي د ورور ده چې بدل ورسره شمه

د زړه په سر مې ازغی مات دی
نم مې د سترګو دومره زیات دی
یوه دجــــله بلــــــه فــرات دی
حسن دې کم ظلم دې زیات دی
خلک د حسن مطابق ظلم کوینه

زړګی دې یوړو لاړې پېغلې
خولې کې مې نشته لاړې پېغلې
لاړم د مرګ تر غاړې پېغلې
په تناره ولاړې پېغلې
ډوډۍ دې نه خورم د دیدن وږی دې یمه

له دې نه نور به په ځان څه وړم
غټ غټ غمونه مې په زړه وړم
بار لکه غر د بېلتانه وړم
په سر نرۍ لوپټه نه وړم
ستا د دا دا درنې درنې خبرې وړمه

تر ګل ښایستو کی سړی نشته
ته وا د هیچا زړګی نشته
ټول ګیدړان دي زمری نشته
کلي کې یو لېونی نشته
شینکی پرتوګ مې په ورنو خوله لګوینه

په نه خبر باندې خــفه شوې
لږه شېبه کې تکه ســره شوې
خپلو خولو باندې لنده شوې
د کافر ګل په شان کږه شوې
چې راسمېږې نیـــمه ورځ به تېره وینـــــه.

په نس نهار پوزی دې نــه وي
اورونه مړه لوګی دې نــه وي
لنډه په دې یو شی دې نــه وي
ستا د ښایست کمی دې نه وي
که د غنمو قحطي وي تــېره به شیــــــنه
یو کال دې نور هم انتظار شم
نه دې عاشق او نه دې یار شم
کاش که تر منځه مو رېبار شم
تر دا کټ کټ خندا دې ځار شم
لکه ماشین چې پر بخـــمل وچلــوینـــــه

جانانه ځنګ ته مې درپرېږده
لــکه ډنډر جګ دې ورمېږده
لکه ګلاب پســته دې غېږ ده
په چیلم دوه سکروټې کېږده
لکه دوه بنې په سیالي خولې ورکوینه

خوشبو یې راوړله هوا شــوه
وطن یې سپین کړلو رڼا شوه
پاڼو چکچکې کړې شنا شـــوه
د سپینو غاښو دې برېښنا شوه
چا ویل ږلۍ ده په تــیرا یـــې وروینـه

نه د نږدې یم نه د ورایه
شپه ورځ دې غواړمه له خدایه
زړه به مې وچوي بې ځایه
د سپینې خولې قیمت دې وایه
چې سر مې ستا شي نور به ځومره پاتې شینه

خمار یې سترګو کې ځلیږي
لکه باران ترې راوریږي
د سړي زړه ګناه ته کیږي

ګلان چې مړاوي شي رژېږي
سترګې چې مړاوې شي نو کلي ورانوينه

د ټپيزو غزېدلې بڼه

دا سې خو نه چې به مې هېر و
زما به زده وه که به تېر و
شپول د مازغو مې ترې چاپېر و
اول مې شوق د سبق ډېر و
په تا مين شوم اوس سندرې يادومه
لکه توتي وړې خبرې يادومه
خوږې خوږې لکه شکرې يادومه
اوس سارايي شوم لرې برې يادومه

لکه د شپې چې جګ شي مړی
وي د ژونديو پوروړی
ځان يې راټول وي لکه پړی
سپوږمۍ د خدای روی مې دروړی
د دوو مينو تر منځ مه وړه مشالونه
ځولۍ ځولۍ درته کومه دا سوالونه
په عاشقانو باندې مه کوه ظلمونه
درته جوړه مې دي نيولي خپل لاسونه.

روانې وينې ترې ويالې شه
زهر دې اوښکې او خولې شه
کمې دې اور ته فاصلې شه
سپينې ماڼۍ دې کنډوالې شه
زما ياديږي د کېږدۍ يخ شمالونه
د خړ شپونکي د شپېلۍ مست مست اوازونه
توري بيزې او خړې مېږې برګ پسونه
کورت او غوړي د پاچايانو خوراکونه

ټپيزې

لکه نينه په اور وريتــــېږم
په صبر صبر خاورې کېږم
له تشريفاتو نه تــــېرېږم
په مناسب دې نه پوهېږم

چې دې په کوم غوم بوري خوله ولګومه

چې مې په خپل زړه کې کړلې
څومره مې يو ړلې کنځـــــــلې
کاش چې مې هيڅ نه واى ليدلې
زما د زړه د ســــــر غنــــدلې
پيدا له بل يې زړه زمـــــا درپسې چوينه

ساقي تر څو به جام ته ناست یم
پوهېږې کوم انجام ته ناست یم؟
د خپل جنون دوام ته ناســـت یم
ستا د دیدن ماښام ته ناست یم
زما روژه به تر قیامته پورې وینـــــــه

دا چې مې حال ویلــی نه دی
ما دې بېلتـــون ژړلی نه دی
زړه مې ګوګل ته تللی نه دی
لا مې ارمان ختلـــی نه دی
لاسونه پورته غاړه بیا راکه میـــــــنه

ها چې زما پرې اعتبــــــار دی
اوس درته وایم څوک مې یار دی
څوک وفادار څوک جـفا کار دی
غم دې له تانه وفــــــادار دی
ته کله کله غم دې تل راســـره وینـــــــه

دا تور کارغان به مهاجر کړي
په غرغره به رنـــا لـــمر کړي
تېټ به د ونو پښو ته سر کړي
خاوند به خپله ماز دیګر کړي
د تورو غرو سرو تـــه مـــه ګـــوره مَینه

زړه خو هغه و چې غلو یوړو
چا د ښو پـــه چـــړو یـــوړو
رانه یې لرې پـــه شـــپو یوړو
پېزوان مې خړو اوبـــو یوړو
په غمشریک لا لیه نیسه ګودرونه

راسره نشتـــه یار په خوا کې
جوړې مې شوې په زړه تنها کې

تل یادوم یې پــه ژړا کـــــې
اوښکې ناولې دي که پاکـــې
زما په خیرې ګرېوان ځي لمــونځ پرې کومه

واړه په ما بانـدې ډېر ګران دي
که یې ملیـــان که یې چڼیان دي
خو کیسه داده چې ډېر وران دي
طالبـــان واړه لـــېونیـــان دي
له وظیفې سره مې ګوتـــې تــــاو وینه

د شپې له غېږې را ایله شو
د کلي سر کې را ښکاره شو
د شنه اسمان په ننداره شو
د لېوني ارمان پوره شـــــو
په لاره ځي په کاڼو ولي زیــــارتونه

کومه خطا چې انسان وکړي
بیا ګټه څه که ارمـان وکړي
ولې په بل چا ګومـان وکړي
څوک چې په خپله په ځان وکړي
نه دې ګېلې کړي نه دې اوښکې تویوینه.

یاره په ما خو نه ده زیاته
دا مې ساتلې ټولــه تاته
هم له خیرات هم له زکاته
په سپینه خوله کړه روژه ماته
د کفارت روژې بــه دواړه ونیسونه

ځان سپېلنی او ما مجمـر که
ځان دې له ځانه رابـــــهر که
خلاص دې په دې خبره سر که
جانانه ما د ځـــان نوکـــر که

تاته کاته به په تنخا حســـابو مـــــه

ایله چې اوس مې خوا سړه شـــوه
راته رایاده ښـــه پلمـــه شـــــوه
مور تـــه مـــې جوړه بهانه شــــوه
خولګۍ مې ستا په وینو سره شوه
مور ته به وایم ما انار خـــوړلي دینـــه

ښخې په زړونو کې چړې کړې
ته چې بانړه لشې لشې کړې
ټول به د ځان په تماشې کړې
چې لو کوې ګوتې به پرې کړې
پلار ته دې وایه چې لوګري واچوینه

زه به څۀ وایم چې څه را که
زړه مې درکړی دی زړه راکه
مرمه له تندې اوبه راکه
ځانګې راټیټه شه خوله راکه
که زه درپورته شوم راماته به دې کړمه

ستا په یارۍ به څه ویاړم
خندا مې نشته ده تل ژاړم
زړه مې درځي که ځان رانغاړم
په پالیزه کې به دې غواړم
د کلا برج ته راختی نه شې مینه

تش د دیدن لانجې دې نه دي
په نه خبر غوسې دې نه دي
لنډې اوږدې وعدې دې نه دي
یوه دې نه ده، دوې دې نه دي
زه دې په کومه خطا خاورې واړومه

لشې لشې تېره بانه وړه
لکه سېلاب په مخ هر څۀ وړه
د عاشقۍ پښتې په زړه وړه
ناز د بې نيازو خلکو مه وړه
قدم زما په سترګو ږده چې ناز دې وړمه

خاورې ايرې زما خوارې شوې
پر سر دې تېر هزار بدې شوې
څومره بې ننګه بې سيالې شوې
د ګلو باغه سرکارې شوې
نه دې سرکار خورې نه دې ماته راکوينه

خير د دښمن احسان پر ما که
نن خو دې مينه په رښتيا که
نوره مې ختمه دا سودا که
ديوال سورى که لاس دې راکه
پلار مې ختګر دى بيا به جوړ کړې ديوالونه

بويه چې غشي دي شمشېر دي
جانانه ټول د شپول په څېر دي
له تورور سترګو دې چاپېر دي
سترګې دې دوه بانه دې ډېر دي
لکه دوه خوبندې چې د ډېرو وروړنو وينه

مابه کول که چا به نه کړل
وړۀ به مې شين سهار لانده کړل

باغ کې ګلان به مې اوبه کړل
په ما دې پښې لاسونه سرۀ کړل
د نغـري ايـرې به څوک جارو کوينه

تا بده ورځ نه وه ليدلې
نيستي دې پرې کړې د زړه ولې
ځار له سيالۍ يې وابستلې
ته مې خطه ته زور ېدلې
له پرتاګه مې ګونډې ووتې مينه

ته وا يوازې د دوی خدای دی
هم يې مځکه ده هم سرای دی
د هر سړي زړه کې زړه سوی دی
ښار د بې غمه خلکو ځای دی
په غم ککړ خلک په غرو کې شپې کوينه

په لمر خاته ولاړه ګله
قربان سپېره ولاړه ګله
زما پر زړه ولاړه ګله
پاس په کمره ولاړه ګله
نصيب د چا يې اوبه زه درخېژومه

.